

EL VELL BELL OFICI

Jaume Cela.

Amb aquest article no pretenc fer cap mena de generalització, ni basar-me en cap postulat científic ni pedagògic, ni fer altra cosa que en un paper algunes reflexions no gaire ordenades sobre aquest bell i vell ofici de pare. Qualsevol semblança amb la realitat no serà cap coincidència, perquè serà la meva realitat. Parlo des de la humilitat del jo, que és, ben mirat, la manera més senzilla i més modesta d'utilitzar el llenguatge.

Molta gent ho diu: Ningú no ens ensenya a ser pares. No hi ha escoles ni acadèmies, ni graduacions ni llicenciatures.

Però aquesta és una d'aquelles expressions que podem girar de l'inrevés, com si fos una mitja, i també poden ser veritat, o mentida, tant se val.

I això passa perquè en el fons tot ens ensenya a ser pares.

El que sí que em sembla molt encertat és afirmar que aprenem a ser pares, i dic a ser perquè és més compromès que dir a fer, sent-ho. No hi ha teoria que ens valgui massa. N'aprenem quan ens arremanguem i ens colguem en aquest ser i fer, que ens fa i ens desfà, com la famosa dansa, n'aprenem contemplant els encerts i integrant les errades. N'aprenem de la mateixa manera que aprenem a nedar o a anar amb bicicleta. Ja podem dominar la teoria del l'equilibri, podem arribar a reduir-la a una senzilla o complexa fórmula matemàtica, podem desmuntar la bicicleta i tornar-la a muntar amb els ulls tancats, podem aprendre tots els noms de les seves parts i saber-ne establir les relacions entre totes elles i que fan possible el seu funcionament, podem, fins i tot, arribar a imaginar-nos històries, somiar-nos pedalejant per les esgarrapades costes del litoral o per les planes trencades per rierols contaminats. Quan ens hi posem, ben segur que anirem de morros a terra i tastarem el gust de la sang.

Podem conèixer Piaget, amb la mateixa intensitat que coneixem el nostre coixí; podem carregar-nos Freud amb les seves fases que més i menys interessen la major part dels forats del nostre cos - ara olímpic i per molts anys - ; podem conferenciar sobre Vigotsky o fer mitja rialla mentre llegim i rellegim Brunner, però aprenem a ser pares quan tenim el fill o la filla a la falda, a vegades amb problemes d'humilitat que només resoldrem posant-hi els nostres cinc sentits, que és el que el nen o la nena petits necessiten.

I no vull dir que aprendre dels teòrics o saber dels estudis dels pràctics no ens ajudi en la nostra tasca, sinó que vull dir que ser pare o fer de pare fa referència a una experiència irrepetible i única.